

Iz sodobne romunske lirike

Traian Ianku

NA VRTU Stopil sem na vrt v večernem mraku,
vzel si mesečino, sijočo v zraku.
Na vrtu oreh star in tih
je dal mi za ognjišče dih.

Ob zvezdi zvezda je svetila
in vzela si zvezdnata sem krila
na svojem vrtu sem z nočjo
naslonil nanje si glavo.

Svetloba čudna me je obsijala —
Danica, vem, jo je poslala.
Izvil se vzdih mi je globok
in stopil v kolo z njo sem lahkih nog.

Nekoč mi je zaupala moja mati:
Težko je med zvezdami kolo igrati.
Kdor ne poje v njem s strastjo,
težko poskakuje z eno nogo!

Daleč se razlega petje regetače,
glej kobilico, kako ti skače!
A ne te ne one živa duša
z navdušenjem ne gleda, ne posluša.

Kako naj poješ kolo brez ljubezni —
ne zmore vsakdo te boleznj,
zdi se, kot bi kolo se od boja
ti razbilo, zamrla pesem tvoja.

Naj poljubim oči mu in lica,
kdor te pustil je, Danica,
med zvezdami kolo igrati,
na nebu moje dežele
nad vrtom moje Hiše sijati.

Traian Ianku: Rojen 8. 5. 1923; pesnik in libretist. Zbirke pesmi: *Moja ljubezen*, 1969; *Mi*, 1972; *Ljubimo*, kar je vredno ljubiti, 1975. Nagrada Združenja pisateljev Bukarešta, 1975.